

РЕШЕНИЕ

№ 10252

гр. София, 24.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 06.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11270** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на К. Т. П., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], ет.2,ап.4 , подадена чрез адв. Н.А., съдебен адрес- [населено място], [улица],ет.1/ тел. 0888 304670/ срещу Решение № Ж-789/17.10.2024г. на КЕВР, с което на основание чл. 22 ал.1 и ал.7 от Закона за енергетиката във връзка с чл.147 от Наредба № 3 е прекратено административното производство, образувано по жалба с вх. № Е – 11К-00-14/02.08. 2024г., подадена от К. Т. Т. срещу „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД.

С жалбата се иска посоченото решение на КЕВР да бъде отменено като незаконосъобразно и преписката върната на КЕВР със задължителни указания по прилагането на закона. Заявява се претенция за присъждане на разноски. Излагат се доводи, че след прекратяването на гражданския брак, ползването на семейното жилище е предоставено на бившия съпруг на жалбоподателката, което обаче не означава, че въз основа на съдебното решение е възникнало вещно право на ползване. В резултат на развода идеални части от имота в [населено място],общ.С. 3. притежавали жалбоподателката и бившият ѝ съпруг. Незаконосъобразно КЕВР не е уважил жалбата срещу действията на „ЕВН България Електроснабдяване” ЕАД по смяна на клиента за този обект- от жалб. Кр.П. на бившия ѝ съпруг, по негово

заявление, без да е искано и дадено съгласието на жалбоподателката, изискуемо по силата на Общите условия на договорите за продажба на електрическа енергия на „ЕВН България Електроснабдяване”, одобрени от Комисията. Отделно, решението на КЕВР било подписано само от председателя и липсвали подписи на членовете на Комисията. В с.з. от 06.03.2025г. жалбоподателят не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител е постъпило становище по същество, в което се преповтарят аргументите по жалбата.

Ответникът – Комисията за енергийно и водно регулиране, чрез процесуален представител юрк. К., оспорва жалбата, като я счита за неоснователна и моли тя да бъде отхвърлена. Поддържа аргументите в представени по делото писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – „ЕВН България Електроснабдяване” ЕАД не изразява становище по жалбата и не се представлява в съдебното заседание.

СГП в с.з. от 06.03.2025г. чрез участващия по делото прокурор намира жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, установи следното:

С Решение №1037/30.11.2020г. по гр. № 3096/2020 г. на РС, [населено място]/ в сила от 30.11.2020г./ е прекратен гражданския брак на жалб.П. с бившия ѝ съпруг, комуто е предоставено ползването на семейното жилище в [населено място], общ.С. З., който на основание чл.57, ал.2 от СК вр.чл. 31,ал.2 от ЗС се задължава да плаща наем на жалбоподателката.

Жалбоподателката Кр.П. е била титуляр по договор за продажба на електрическа енергия за обект в [населено място], общ.С. З.. На 04.07.2024г. бившият ѝ съпруг е подал до „ЕВН България Електроснабдяване” ЕАД заявление за започване на продажба на електрическа енергия на обект с ИТН /Измервателна Точка Номер/ 2116936, находящ се в [населено място], общ.С. З. и електроснабдителното дружество е извършило смяна на клиента за този обект- от жалб. Кр.П. на бившия ѝ съпруг. В КЕВР е постъпила жалба от П. срещу тези действия на „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД, извършени без нейно знание и съгласие, с твърдението, че тя е собственик на имота.

Жалбата е била подадена в КЕВР и съгласно чл.142, ал.5 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката е изпратена на „ЕВН България Електроснабдяване” ЕАД за извършване на проверка и изразяване на становище по случая. С писмо от 27.08.2024г. „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД е представило своето становище по случая, като електроснабдителното дружество е приложило Решение №1037/30.11.2020г. по гр. № 3096/2020 г на РС, [населено място], Заявление за започване на продажба на електрическа енергия от 04.07.2024г., Декларация за достъп до мрежата от 04.07.2024г., Декларация за актуализация на клиентски данни от 04.07.2024г.

Докладът от дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ на КЕВР и проект на решение относно жалбата са представени на вниманието на председателя на КЕВР, като преписката, образувана по жалба с вх. № Е-11К-00-14/02.08.2024г. подадена от К. П. срещу „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД е разгледана на 17.10.2024г. на закрито заседание на комисията – Протокол № 290/17.2024г. С решение № Ж -789/17.10.2024г. г. Комисията на основание чл. 22, ал.1 и ал.7 от ЗЕ вр.чл. чл.147 от Наредба № 3 е прекратено административното производство, образувано по жалба с

вх. № Е-11К-00-14/02.08.2024г. подадена от Кр.П. срещу „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД.

По делото са приети документите от административната преписка и представените от страните и изискани от съда.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 13, ал. 9 от ЗЕ, от лице, имащо правен интерес и срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Съгласно чл. 11 ал.1 от Закона за енергетиката /Изм. - ДВ, бр. 18 от 2005 г., бр. 54 от 2010 г., в сила от 16.07.2010 г., бр. 17 от 2015 г., в сила от 6.03.2015 г., бр. 9 от 2022 г., в сила от 1.02.2022 г./ Комисията е колегиален орган и се състои от 5 членове, включително председател.

Съгласно чл.13, ал.2 от ЗЕ /Доп. – ДВ, бр. 105 от 2016 г./ Комисията разглежда и решава въпросите, свързани с регулиране на бизнес плановете и цените в енергетиката и на В и К услугите и постъпилите жалби в два състава, както следва: т. 1. /изм. и доп. – ДВ, бр. 9 от 2022 г., в сила от 1.02.2022 г./ състав "Енергетика", който включва председателя и членовете със стаж в областта на енергетиката..

Съгласно чл. 13, ал.3 от ЗЕ Комисията се произнася с мотивирани решения, които са индивидуални или общи административни актове. Решенията се приемат с мнозинство повече от половината от общия брой членове или от членовете на съответния състав, от които поне: т. 1 /изм. – ДВ, бр. 9 от 2022 г., в сила от 1.02.2022 г./ един от членовете със стаж в енергетиката – при упражняване правомощия на комисията в енергетиката.

В случая съставът на КЕВР се произнася по жалба в областта на Енергетиката, като същият включва председателя и двама от членовете, които са със стаж в областта на Енергетиката. Решението е взето с три гласа „за“ от двама от членовете на КЕВР със стаж в областта на Енергетиката и председателя, подписано е от тях/ обратно на твърденията в жалбата/, спазено е изискването за кворум и мнозинство.

Съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензии, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно, ал. 4, т. 2 от посочената разпоредба КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп. Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ, редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в

наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката -обн., ДВ, бр. 33 от 5.04.2013 г., изм. и доп., бр. 52 от 22.06.2018 г., бр. 98 от 13.12.2019 г., в сила от 13.12.2019 г., бр. 111 от 31.12.2020 г., в сила от 31.12.2020 г., изм., бр. 65 от 6.08.2021 г., в сила от 6.08.2021 г., изм. и доп., бр. 25 от 29.03.2022 г., бр. 18 от 24.02.2023 г., в сила от 24.02.2023 г., бр. 55 от 27.06.2023 г., в сила от 27.06.2023 г., бр. 28 от 2.04.2024 г., в сила от 2.04.2024 г.-Наредба № 3. Съгласно чл.147 ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката- „Когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е неоснователна, тя с решение прекратява преписката“. Според чл.147 ал.2 от същата наредба, когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства КЕВР установи, че жалбата е основателна, тя с решението си дава задължителни указания и определя подходящ срок за изпълнението им. И в двете хипотези на чл.147 от Наредба № 3 се касае до решаване спора по същество от страна на Комисията за енергийно и водно регулиране. В случая, макар и в Решението КЕВР да е посочено като основание „чл.147 от Наредба № 3“ от съдържанието на акта следва да се приеме, че се визира чл.147, ал.2 и то от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

Оспореният акт е постановен в нарушение на производствените правила – нарушение рефлектирало и върху съдържанието на акта и довело, в частност до липса на изложени фактически основания за постановяването му. Ответникът КЕВР не е изпълнил задължението си установено в правилото на чл. 144, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, а именно- „ при проверката на подадената жалба се събират всички необходими доказателства за изясняване на обстоятелствата по нея“ ,както и на чл. 35 от АПК, който установява правилото, че индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

В оспореното решение на КЕВР единствено е цитирана разпоредбата на чл. 1, т. 4 от /одобрените от енергийния регулатор/ - „Общи условия на договорите за продажба на електрическа енергия на „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД“/ л.101 и сл./ – че клиент/потребител на електрическа енергия за битови нужди е физическо лице, собственик или ползвател на имот, и е цитирано, че с решение на районен съд е предоставено ползването на семейното жилище, но не става ясна позицията на органа, какво конкретно приема по смяната на клиента за обекта с ИТН 2116936- от жалбоподателката на бившия ѝ съпруг и кое лице има правата на Клиент и защо жалбоподателката не следва да има повече такива. Не са обсъдени твърденията на жалб. Т. с жалбата ѝ до КЕВР с вх. № Е – 11К –00 –14/02.08. 2024г. срещу „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД– че електроснабдителното дружество е реализирало промяната в титуляря на партидата без нейно знание и съгласие, на фона на посоченото от нея пред Комисията, че е собственик и представените в тази връзка нотариални актове. Съгласно чл. 1, т. 4 от Общите условия /ОУ/ на договорите за продажба на електрическа енергия на „ЕВН България Електроснабдяване“ /одобрени от енергийния регулатор/- Клиент/потребител на електрическа енергия за битови нужди е физическо

лице, собственик или ползвател на имот, като се има предвид вещно право на ползване – арг. чл.6, ал. 2 ОУ. Възможността дадено лице да придобие качеството потребител е разширена с разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от ОУ, съгласно която потребител може да бъде и друго лице, като например наемател на имот, за който се продава електрическа енергия - за времето на наемното правоотношение, при условие, че собственикът или титулярят на вещното право на ползване на имота лично декларира съгласие това лице / вкл. и наемател/ да бъде потребител на електрическа енергия за определен срок. В контекста на изложеното, клиент/ потребител е собственикът или ползвателят с вещно право на ползване, а с чл. 6, ал. 2 от ОУ е разширена възможността друго лице да бъде клиент, но при условие, че собственикът или титулярят на вещното право на ползване лично декларира съгласието си относно това. В оспорения акт на КЕВР е посочено решението на гражданския съд, като липсва позиция на органа какво приема в тази връзка, отнесено към конкретния казус, който е бил сезиран да разреши. Следва да се отбележи от съда, че в полза на съпруга, комуто е предоставено правото на ползване върху семейното жилище /чл.57, ал.2 от СК/ възниква облигационно право на ползване, което няма вещен характер. С цитираната от органа разпоредба на чл. 1, т. 4 от ОУ се визира ползвател с учредено вещно право на ползване, а не с облигационно право. Жалбоподателката пред съда вече твърди, че въпросният имот е съсобствен /сочи за неприключено дело за делба на имота /. Тук следва да се отбележи, че при хипотеза на съсобственост е приложима хипотезата на чл.6 ал.3 от Общите условия, съгласно която, в случаите, когато правата на клиента се притежават от няколко лица, то те се упражняват от всички тях заедно или чрез пълномощник.Т.е., нужно е съгласието на всички съсобственици.От оспорения акт не става ясна позицията на органа, чия собственост/съсобственост е имота, налице ли е съгласие на жалбоподателката за смяната на титуляря, а при липса на такова съгласие, следвало ли е да търсено или не, какви според КЕВР са условията, за да бъде извършена смяната на клиента за обекта с ИТН 2116936, дали същите са спазени в конкретния случай и защо.

С оглед изложеното следва да се приеме, че акта е постановен в нарушение на производствените правила/чл.35 АПК и чл.144 ал.1 от Наредбата/, което нарушение по чл.146 т.3 от АПК е довело и до липса на фактически и правни съображения за издаване на акта-нарушение на изискването за форма, съгласно чл. 146 т.2, вр.чл.59 ал.2 т.4 от АПК.

С оглед изложеното, оспореното решение следва да се отмени, а преписката да се изпрати на КЕВР за произнасяне, при спазване на указанията дадени с настоящето решение.

Предвид изхода от спора ответника ще следва да заплати на жалбоподателя, сторените по делото разноси в размер на 1010 лв. , съгласно списък по чл.80 от ГПК –на стр.87 от делото, от които 10 лева за ДТ и 1000 лева за адвокатски хонорар/заплатен в брой, съгласно Договор за правна защита и съдействие- л.88/ и който размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III– то отделение, 81 състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Т. П., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], ет.2,ап.4 ,

подадена чрез адв. Н.А., съдебен адрес- [населено място], [улица],ет.1 , Решение № Ж-789/17.10.2024г. на КЕВР, с което на основание чл. 22 ал.1 и ал.7 от Закона за енергетиката, във връзка с чл.147 от Наредба № 3 е прекратено административното производство, образувано по жалба с вх. № Е – 11К-00-14/02.08. 2024г.,подадена от К. Т. Т. срещу „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД.

ВРЪЩА преписката за ново произнасяне от административния орган за изпълнение на указанията дадени в настоящото решение.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на К. Т. П., ЕГН [ЕГН] , сумата от 1010 лв. за разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14– дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: